

Arrest

nr. 202 317 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : A. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1985

geboorteplaats : Curjar

nationaliteit : Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV (...)/2017 van de politie zone van Leuven.)

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij betoogt:

"Verzoeker werd in het bezit gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren.

De beslissing wordt als volgt gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken:

"(...)"

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Er dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker nooit ondervraagd is geweest door de politiediensten of de Dienst Vreemdelingenzaken over dit vermeend zwartwerk. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt ook het volgende:

Raad van State, 12e Kamer-9 juni 2009, RW 2010-2011, 25:

Samenvatting:

Wanneer het bestuur voornemens is ten aanzien van een bestuurde een maatregel te nemen die hem op meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en wanneer die maatregel blijkens de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op zijn gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, is het bestuur ertoe gehouden - vooraleer de kwestieuze maatregel te nemen - de bestuurde de mogelijkheid te geven om op nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen. Dit maakt een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit.

Daarnaast wenst verzoeker te informeren dat hij zich vluchteling verklaard heeft in Italië, en dit omwille van ernstige problemen in zijn land van herkomst, Pakistan.

Deze procedure is momenteel nog steeds lopende (schending van artikel 74/11 laatste lid van de Vreemdelingenwet). Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat hij zeer ernstige problemen ondervindt om een inreisverbod te bekomen in België, en dit des te meer gezien zijn relatie met mevrouw L.E. (...), die woont in LEUVEN, meer bepaald te (...).

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 74/11 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de hoorplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

(...)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Hij betoogt dat het onduidelijk is op welk onderdeel van artikel 74/14 de beslissing werd genomen, maar dat uit de beslissing kan worden afgeleid dat hij een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. Hij stelt nooit ondervraagd te zijn geweest bij de politie voor het zwartwerk. Hij zou een relatie hebben met mevr. L.E. (...), woonachtig in Leuven. Hij zou een asielaanvraag hebben ingediend in Italië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet genomen omdat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Uit het administratief dossier blijkt dat er inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen. Het determinerend motief op grond waarvan het inreisverbod werd genomen, blijkt wel degelijk op duidelijke wijze uit de bestreden beslissing. Zowel de wettelijke bepaling als de feitelijkeheden staan erin vermeld.

De duur van het inreisverbod werd gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken; Gelet op al deze elementen en om het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel(...)"

Bovendien werd in de beslissing melding gemaakt van het feit dat verzoeker betrapt werd op illegaal verblijf, waarbij tevens verwezen werd naar het nr. van het Proces-verbaal zoals tevens blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt.

Het feit dat hij nog niet ondervraagd zou zijn door de politie, doet geen afbreuk aan de motieven die ten grondslag liggen aan het inreisverbod.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het

verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Waar verzoeker plots voor het eerst opwerpt dat hij een relatie zou hebben met een Belgische onderdaan, wordt die bewering op geen enkele wijze gestaafd. Hij voegt bij zijn verzoekschrift zelfs geen stukken toe die een begin van bewijs aantonen van het bestaan van een relatie. Verzoekers loutere bewering kan niet volstaan om een schending van de door hem opgeworpen bepalingen te weerhouden.

Waar hij een schending opwerpt van het hoorrecht, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat hij niet aantoonde welke elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de inhoud van de bestreden beslissing.

Waar hij tenslotte nog wijst op zijn asielaanvraag in Italië, dient te worden opgemerkt dat in het kader van de Dublin III Verordening een vlucht werd voorzien naar Rome. De Italiaanse autoriteiten werden middels een tacit agreement verantwoordelijk bevonden voor de behandeling van verzoekers ingediende asielaanvraag.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De verzoekende partij wijst er terecht op dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verwerende partij diende derhalve over te gaan tot een individueel onderzoek zodat zij met voldoende kennis van zaken een beslissing kon nemen. Bij het nemen van deze beslissing diende hij het evenredigheidsbeginsel te respecteren (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 1825/001, 23). Hij diende dan ook de feiten die aan de verzoekende partij kunnen worden tegengeworpen af te wegen tegen de eventuele gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod van een bepaalde duur of die van belang zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod. In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij het vereiste onderzoek heeft doorgevoerd. Zij heeft zich blijkens de motivering van de bestreden beslissing louter beperkt tot een lezing van een administratief verslag dat door de politiediensten werd opgesteld en heeft de verzoekende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet gehoord of op een andere wijze de kans gegeven om eventuele bezwaren tegen het opleggen van een inreisverbod te uiten. Ook uit het administratief politieverslag dat werd opgesteld naar aanleiding van de betrapping op heterdaad op zwartwerk – waarin wordt gesteld “*Verklaring betrokkene: X geen*” en “*weigerde elke vorm van medewerking*” – kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij op enigerlei wijze de kans kreeg om gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod of die van invloed zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van een inreisverbod mee te delen.

De Raad kan nog opmerken dat het hoorrecht bovendien integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C383/13, punt 35). De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknut.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – in casu de verwerende partij – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C383/13, punt 32).

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de verwerende partij toe om de verzoekende partij vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens haar een inreisverbod van drie jaar wordt overwogen, haar de gelegenheid te bieden haar standpunt hieromtrent te laten kennen en haar toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij, indien zij zou zijn gehoord, enig dienstig gegeven had kunnen aanbrengen dat een ander licht had kunnen werpen op de zaak. De verzoekende partij heeft immers geduid dat indien zij hiertoe de kans had gekregen zij had kunnen uiteenzetten dat zij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw van wie zij naam en adres aangeeft – en dat dit een reden kon zijn om geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen. Hieruit kan de Raad afleiden dat de verzoekende partij indien zij de kans kreeg om haar persoonlijke situatie uiteen te zetten bevestigend had kunnen antwoorden op de vraag of zij een (duurzame) relatie in België had en zij bij machte was om de contactgegevens van haar partner mee te delen.

De verzoekende partij beperkt haar kritiek niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan het aannemelijk is dat zij de verwerende partij, mits naleving van de hoorplicht, er mogelijks hadden toe kunnen brengen om de termijn van het inreisverbod in te korten. De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij de verwerende partij.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de hoorplicht en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat deze beslissing bijgevolg werd genomen zonder dat alle nuttige gegevens voorhanden waren en zonder dat een deugdelijke evenredigheidstoetsing werd doorgevoerd en dat de verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval bij het bepalen van de duur van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod.

De hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werden miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU